

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 5Tdo/89/2021
Identifikačné číslo spisu: 3617010265
Dátum vydania rozhodnutia: 10.02.2022
Meno a priezvisko: JUDr. Peter Hatala
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2022:3617010265.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Petra Hatalu a sudcov JUDr. Juraja Klimenta a JUDr. Petra Štífta v trestnej veci obvineného H. P. C. Z. E. C. F. C., pre obzvlášť závažný zločin nedovolenej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držanie a obchodovanie s nimi podľa § 172 ods. 1 písm. c), písm. d), ods. 2 písm. a) Trestného zákona, prerokoval na neverejnom zasadnutí konanom 10. februára 2022 v Bratislave dovolanie obvineného H. P., podané prostredníctvom jeho obhajcu JUDr. Petra Marka, proti rozsudku Krajského súdu v Trenčíne z 31. júla 2018, sp. zn. 23To/52/2018, a takto

rozhodol:

Podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku dovolanie obvineného H. P. sa o d m i e t a.

Odôvodnenie

Rozsudkom Okresného súdu Partizánske (ďalej len „okresný súd“ alebo „prvostupňový súd“) z 22. marca 2018, sp. zn. 2T/102/2017 bol obvinený H. P. uznaný za vinného z obzvlášť závažného zločinu nedovolenej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držanie a obchodovanie s nimi podľa § 172 ods. 1 písm. c), písm. d), ods. 2 písm. a) Trestného zákona (ďalej len „Tr. zák.“), na tom skutkovom základe, že

obžalovaný č. 1/ H. P. si od presne nezistenej doby, od doposiaľ nezistenej osoby a nezisteným spôsobom zadovážil a až do 15.10 hod. dňa 10. júla 2017 v obci Hradište pri reštaurácii Daniela, v peňaženke čiernej farby s označením "GABOR", napriek tomu, že bol dňa 29. apríla 2015 odsúdený rozsudkom Okresného súdu v Prievidzi pod sp. zn. 3T/31/2015, právoplatným dňa 29. apríla 2015 za zločin nedovolenej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držanie a obchodovanie s nimi, spáchaný formou spolupáchateľstva podľa § 20 k § 172 ods. 1 písm. a), písm. d) Tr. zák., bez povolenia neoprávnene prechovával

- 11 ks plastových vreciek s uzatváracou lištou s obsahom hrubšej kryštalickej látky bielej farby, farebne a morfológicky zhodnej vo všetkých vreckách celkovou hmotnosťou 3,87g (cca 0,35 g/vrecko), s obsahom metamfetamínu 77,9 % hmot. (báza) - 3015 mg čistej látky, čo zodpovedá 75 až 302 bežným jednotlivým dávkam,

- 1 ks zatavenej injekčnej striekačky s obsahom bielej kryštalickej látky o hmotnosti 0,22 g, s obsahom metamfetamínu 78,2 % hmot. (báza) - 172 mg čistej látky, čo zodpovedá 4 až 17 bežným jednotlivým dávkam,

- 1 ks plastového vrečka s uzatváracou lištou s obsahom 2 ks ďalších plastových vreciek s uzatváracími lištami s obsahom hrubšej bielej kryštalickej látky, farebne a morfológicky zhodnej v oboch vreckách s celkovou hmotnosťou 0,42 g (0,20 g a 0,22 g), s obsahom metamfetamínu 80,0 % hmot. (báza) - 336 mg čistej látky, čo zodpovedá 8 až 34 bežným jednotlivým dávkam, ktoré boli nájdené pri prehliadke motorového vozidla zn. FIAT MAREA, ev. č. J. ktorého majiteľom je obžalovaný H. P., pričom metamfetamín je v zmysle zákona č. 139/1998 Z. z. o omamných látkach, psychotropných látkach a prípravkoch v znení neskorších predpisov zaradený do II. skupiny psychotropných látok.

Za to bol obvinenému podľa § 172 ods. 2 Tr. zák. s použitím § 38 ods. 2 Tr. zák. uložený trest odňatia slobody vo výmere desať rokov nepodmienečne, na výkon ktorého bol podľa § 48 ods. 3 písm. b) Tr. zák. zaradený do ústavu na výkon trestu s maximálnym stupňom stráženia.

Podľa § 76 ods. 1 Tr. por. a § 78 ods. 1 Tr. por. súd obvinenému uložil ochranný dohľad na dva roky.

Proti rozsudku prvostupňového súdu zahlásil obvinený odvolanie proti výroku o vine a treste priamo do zápisnice o hlavnom pojednávaní (č. l. 575 súdnej časti spisu), ktoré následne odôvodnil podaním spísaným jeho obhajcom Mgr. Martinom Spišiakom (č. l. 598 - 607 súdnej časti spisu), doručeným prvostupňovému súdu 19. apríla 2018.

Krajský súd v Trenčíne (ďalej len „krajský súd“) o odvolaní obvineného rozhodol na verejnom zasadnutí uznesením z 31. júla 2018, sp. zn. 23To/52/2018 takým spôsobom, že podľa § 319 Tr. por. odvolanie obvineného zamietol, pretože nebolo dôvodné.

Dňa 18. novembra 2021 bolo Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) predložené dovolanie obvineného proti rozsudku Okresného súdu Partizánske z 22. marca 2018, sp. zn. 2T/102/2017 v spojení s uznesením Krajského súdu v Trenčíne z 31. júla 2018, sp. zn. 23To/52/2018, spísané prostredníctvom ustanoveného obhajcu JUDr. Petra Marka (doručené prvostupňovému súdu 7. júna 2021, č. l. 813 - 822 súdnej časti spisu). Ako dovolacie dôvody pritom obvinený označil dôvody uvedené pod písm. c) § 371 ods. 1 Tr. por. (t. j., že zásadným spôsobom bolo porušené právo na obhajobu) a písm. g) § 371 ods. 1 Tr. por. (t. j., že rozhodnutie je založené na dôkazoch, ktoré neboli súdom vykonané zákonným spôsobom).

V rámci dovolacej argumentácie obvinený namietal, že neexistuje žiadny zákonný dôkaz, ktorý by ho spájal s peňaženkou zn. Gabor, a teda aj so zaistenými drogami. Vysvetlenie, ako k predmetnej peňaženke prišiel, poskytol pri výsluchu na hlavnom pojednávaní 5. februára 2018. Obvinený v predmetnom kontexte konkrétne namietal zákonnosť vykonania bezpečnostnej a osobnej prehliadky, ako aj prehliadky iných priestorov a pozemkov, a to s poukazom na výpovede členov zasahujúcej hliadky, ktorí ešte pred príchodom na miesto činu, resp. po vykonaní bezpečnostnej a osobnej prehliadky vedeli, že tam niečo nájdu, čo tam nájdu a kde to nájdu.

S ohľadom na uvedené je potrebné vykonanie prehliadky iných priestorov a pozemkov potrebné považovať za odvodený úkon, vykonanie ktorého vyplývalo zo skoršie zistených informácií a keďže skoršie vykonané dôkazy (bezpečnostnú prehliadku, ako aj osobnú prehliadku) považuje obvinený za nezákonné, je podľa jeho názoru nevyhnutné za nezákonné dôkazy považovať aj všetky z nezákonných dôkazov odvodené dôkazy.

Obvinený spochybnil taktiež existenciu vedomostnej zložky ako súčasť jeho zavinenia. V predmetnom kontexte zdôraznil, že ostatné dôkazy zaobstarané v prípravnom konaní (osobná prehliadka vykonaná 10. júla 2017, výsluchy podozrivých, odobraté stery spod nechťov na rukách, bukálne stery, daktyloskopické odtlačky rúk) nestotožnili obvineného s peňaženkou zn. Gabor a teda nepotvrdili prítomnosť vedomostnej zložky zavinenia.

V rámci ďalšej argumentácie obvinený namietal zákonnosť použitia odposluchov zrealizovaných v inej trestnej veci (trestné stíhanie obvineného H. L., ČVS: KRP-49/1-VYS-TN-2017) ako dôkazov v predjednávanej veci, s odôvodnením, že sudca Okresného súdu Trenčín nariadil realizáciu odposluchov cez informačno-technické prostriedky uznesením z 26. júna 2017, t. j. v čase, keď ešte neprebiehala trestné stíhanie v danej veci.

Obvinený označil za nezákonný aj kamerový záznam z miesta činu z dôvodu údajnej manipulácie s týmto záznamom. V predmetnej súvislosti obvinený uviedol, že na zázname tvoriacom súčasť spisového materiálu, sa nachádzajú z dňa 10. júla 2017 iba dva časové úseky od 14:20:40 do 14:35:52 a od 14:46:57 do 14:58:33. Neodborným nakladaním so záznamom, teda jeho zostrihaním, došlo podľa názoru obvineného k jeho znehodnoteniu, a preto je ho potrebné považovať za nezákonný dôkaz v zmysle § 2 ods. 12 Tr. por. a § 119 ods. 2 Tr. por.

Obvinený ďalej poukázal na skutočnosť, že zo strany hliadky PZ nedošlo k poučeniu obvinených o ich zákonných právach, najmä o práve, aby svojím aktívnym konaním neprispeli k svojmu obvineniu, či usvedčeniu (absenciu poučenia potvrdil vo svojej výpovedi aj spoluobvinený H. Ž.). V predmetnej súvislosti obvinený poukázal na existenciu rozporov vo výpovediach členov hliadky PZ, svedkov K. H. a C. F..

Z výpovedí oboch členov zasahujúcej hliadky vyplýva, že:

- títo išli cielene na miesto činu, vedeli, koho tam môžu očakávať, mali operatívnu informáciu, že sa vo vozidle nachádzajú drogy,
- vyzvali osoby vo vozidle na preukázanie totožnosti, čo tieto osoby dobrovoľne urobili (okrem H. Ž., ktorý pri sebe nemal OP),
- pri požiadaní o preukázanie totožnosti osoby nepoučili v zmysle Trestného poriadku,
- vykonali bezpečnostnú prehliadku, hoci na to nebol zákonný dôvod, pretože obvinený po výzve vystúpil z vozidla, vyložil pred členom hliadky F.S. na jeho výzvu vačky a dobrovoľne povedal, že vo vozidle sa nachádza ešte jedna zbraň a že obe sú plynové,
- člen hliadky F. obvinenému iba nič hovoril, ale určite mu nečítal poučenie z kartičky - pomôcky, ako to sám tvrdil.

O tom, že išlo o plánovaný policajný zásah podľa obvineného svedčí aj skutočnosť, že 9. júla 2017 sa do miesta trvalého bydliska obvineného (Dolné Věstence) dostavila policajná hliadka, ktorej členom bol aj svedok F., ktorá ho donútila sprostredkovať telefonický kontakt s preverovanou osobou menom Y. a neskôr obvineného donútili strpieť prehliadku iných priestorov - garáže, v ktorej sa mala osoba menom Y. zdržiavať a venovať sa drogovej trestnej činnosti. Obvinený navyše podotkol, že na uvedený postup nemal svedok F. žiadne zákonné oprávnenie, zásah vykonával v inom okrese a bez oprávnenia svojho nadriadeného, taktiež iba na základe operatívno-pátracej informácie od neznámeho informátora.

Namietal, že nebol dôvod na vykonanie bezpečnostnej prehliadky, keďže osoby nachádzajúce sa vo vozidle neboli v čase bezprostredne po príchode hliadky zadržané a tieto sa napriek tomu, že neboli zákonným spôsobom poučené, nebránili výkonu právomoci podľa § 18 zákona č. 171/1993 Z. z. o Policajnom zbore v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o PZ“). Ak svedok F. zbadal na pravej strane sedadla vec pripomínajúcu zbraň, mal podľa názoru obvineného tohto v zmysle § 17 zákona o PZ požiadať o vysvetlenie, prípadne zaistiť vec, resp. odňať zbraň podľa § 21, resp. § 22 zákona o PZ.

Obvinený sa zároveň domnieva, že v prípade, ak na základe jeho správania alebo skutkovými okolnosťami bolo odôvodnené podozrenie, že má pri sebe riadne identifikovateľnú vec dôležitú pre trestné konanie (drogy), svedok F. mal postupovať tak, že podľa § 85 ods. 2 Tr. por. mal obvineného zadržať ako podozrivého pre podozrenie zo spáchania trestného činu. Následne mal zadržaného podľa § 104 Tr. por. vyzvať, aby dobrovoľne vydal vec a v prípade, keby ju odmietol dobrovoľne vydať, mal so súhlasom službukonajúceho prokurátora podľa § 102 ods. 1 Tr. por. vykonať u zadržaného osobnú prehliadku. Až v prípade, ak by sa obvinený bránil výkonu osobnej prehliadky, mohla byť u neho

vykonaná bezpečnostná prehliadka.

Obvinený uviedol, že naproti tomu boli on, ako aj obvinený Ž. po preukázaní totožnosti vyzvaní, aby vyložili obsah vreciek, čo označil za neprijateľné a v rozpore so zákonom. Po zistení totožnosti boli policajti podľa obvineného oprávnení pokračovať v služobnom zákroku len za existencie ďalších zákonných podmienok, t. j. dôvodnosti podozrenia z páchania trestnej, či priestupkovej trestnej činnosti. Nepostačovalo všeobecné nekonkrétne podozrenie, ani prevenčný dôvod, práve naopak, podozrenie malo mať kvalifikovaný rozmer vyplývajúci z objektívne preukázaných skutočností.

Na základe uvedených skutočností obvinený dospel k záveru, že dôkazy získané bez zákonného poučenia pri nezákonnej a bezdôvodnej bezpečnostnej a osobnej prehliadke, je potrebné považovať za nezákonné v zmysle § 2 ods. 12 Tr. por. a § 119 ods. 2 Tr. por. a ich zákonnosť nie je možné konvalidovať neskoršími úkonmi orgánov činných v trestnom konaní (prehliadkou iných priestorov a pozemkov, realizovanou vyšetrovateľkou OKP PZ Partizánske, ako ani osobnou prehliadkou realizovanou vyšetrovateľom OKP PZ Partizánske).

Obvinený ďalej poukázal na výsledky znaleckého dokazovania, na základe ktorých nebolo možné stotožniť obvineného so zaistenou peňaženkou, a to napriek tomu, že sa podrobil odberu sterov spod nechtov na rukách, bukálnych sterov a daktyloskopických odtlačkov prstov. Zároveň namieta, že prvostupňový a odvolací súd sa vo svojich rozhodnutiach náležite nevysporiadali so závermi znaleckého dokazovania, najmä pokiaľ ide o znehodnotenie dôkazov. Z uvedeného dôvodu označil odôvodnenia rozhodnutí oboch stupňov za arbitrárne.

Na podporu svojej argumentácie obvinený poukázal na vybrané rozhodnutia najvyššieho súdu a súdov nižšieho stupňa (rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 20. júna 2006, sp. zn. 4 Tz 9/2006, rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 29. mája 2013, sp. zn. 3 Tdo 11/2013, rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 20. mája 2015, sp. zn. 3 Tdo 18/2015, rozsudok Krajského súdu v Trenčíne z 24. februára 2015, sp. zn. 23To/186/2014, rozsudok Krajského súdu v Trenčíne z 18. mája 2017, sp. zn. 2To/77/2016 a uznesenie Okresného súdu Pezinok z 30. augusta 2010, sp. zn. 3T/123/2010).

Záverom obvinený uviedol, že má za to, že sa nestal skutok, pre ktorý bol stíhaný, že nebolo dokázané, že sa stíhaného skutku dopustil práve obvinený, že napadnuté rozhodnutia súdov a im predchádzajúce konanie, ako aj prípravné konanie trpia závažnými vadami, ktoré sú dovolacími dôvodmi, pričom tieto pochybenia neboli napravené ani v konaní o riadnom opravnom prostriedku.

Na základe uvedeného navrhol, aby najvyšší súd rozhodol v jeho prospech a vyslovil, že bol porušený zákon a zrušil uznesenie Krajského súdu v Trenčíne z 31. júla 2018, sp. zn. 23To/52/2018 a tomuto prikázal, aby vec v potrebnom rozsahu znovu prerokoval a rozhodol.

Po postupe v zmysle ustanovenia § 376 Tr. por. sa k dovolaniu obvineného vyjadril prokurátor Krajskej prokuratúry Trenčín (ďalej len „prokurátor“) podaním z 23. júla 2021 (doručeným prvostupňovému súdu 28. júla 2021, č. l. 825 - 828 súdnej časti spisu), v ktorom uviedol, že písomné dovolanie neobsahuje špecifikáciu zásadného spôsobu porušenia práv obvineného na obhajobu, pričom toto nevyplýva ani zo spisového materiálu. Prokurátor poukázal na skutočnosť, že obvinený bol v priebehu celého konania zastúpený obhajcom, ktorý aktívne uplatňoval všetky práva obhajoby.

Argumentáciu obhajoby o nezákonnosti videozáznamu (z dôvodu údajnej manipulácie s nahrávkou) považuje za účelovú. V prvom rade poukázal na skutočnosť, že nahrávka nebola vyhotovená orgánmi činnými v trestnom konaní, ale súkromnou osobou za účelom ochrany majetku. Polícia nahrávku získala v zmysle Trestného poriadku výzvou na vydanie veci dôležitej pre trestné konanie, pričom následne do spisu založila relevantnú časť záznamu, zachytávajúcu obvineného P., ako z vrečka vyberá peňaženku s pervitínom. Uviedol, že na založenie iných častí neexistoval žiaden relevantný dôvod, nakoľko nezachytávali nič dôležité pre účely trestného konania, zdôrazniac, že zahrnutie podstatnej časti

nahrávky s dôkaznou hodnotou nepochybne nemožno považovať za manipuláciu.

Vo vzťahu k údajnej nezákonnosti zaistenia psychotropnej látky vo veci obvineného konštatoval, že peňaženka, skúmaním obsahu, ktorej bola zistená prítomnosť metamfetamínu, bola odňatá zákonným postupom na základe prehliadky iných priestorov a pozemkov, kde obvinený poučený podľa § 104 Tr. por. uviedol, že nemá vo vozidle žiadne veci, ktoré majú súvis s trestnou činnosťou. Vyjadril nesúhlas s argumentáciou obvineného, že dôkaz bol získaný vykonaním bezpečnostnej prehliadky. Obvinený žiadnym aktívnym konaním bez náležitého postupu a poučenia o práve sám seba neobviňovať, neprispel k zaisteniu veci, pričom zaistenie veci nebolo dosiahnuté donútením, ľst'ou, ani iným spôsobom, ktorý by mohol byť považovaný za neprípustné porušenie uvedeného práva.

Námietku vzťahujúcu sa k postupu členov hliadky OO PZ označil za nedôvodnú. Poukázal na skutočnosť, že policajná hliadka zasahovala na základe informácií od informátora. Policajti obvinených legitimovali a vzhľadom na skutočnosť, že sa v aute nachádzali zbrane, vykonali bezpečnostnú prehliadku. Ďalšie úkony trestného konania - zadržanie, osobná prehliadka, prehliadka iných priestorov, vykonal prítomný vyšetrovateľ. Z uvedeného vyplýva, že žiaden vecný dôkaz nie je výsledkom činnosti príslušníkov hliadky OO PZ, ale výsledkom úkonov vyšetrovateľa PZ v zmysle príslušných ustanovení Trestného poriadku.

Podľa názoru prokurátora skutočnosť, že vo vozidle obvineného, sa v rovnakom čase nachádzali dve osoby užívajúce pervitín, ktoré sú následne zadržané políciou a majú po stretnutí s obvineným pri sebe určité množstvo pervitínu, spolu s faktom, že obvinený s uvedenými osobami predtým telefonicky komunikoval a v jeho vozidle bolo nájdené veľké množstvo pervitínu, ktoré preukázateľne vytiahol z vrečka a uložil do vozidla, jednoznačne preukazuje, že obvinený sa dopustil prejednávaneho zločinu.

S poukazom na uvedené skutočnosti prokurátor navrhol, aby najvyšší súd podľa § 392 ods. 1 Trestného poriadku (ďalej len „Tr. por.“) dovolanie obvineného zamietol, pretože nie sú preukázané dôvody dovolania.

K vyjadreniu prokurátora k dovolaniu sa následne vyjadril obvinený podaním spísaným prostredníctvom svojho obhajcu JUDr. Petra Marka (doručené prvostupňovému súdu 14. septembra 2021, č. I. 832 - 833 súdnej časti spisu), v ktorom uviedol, že skutočnosti uvádzané vo vyjadrení prokurátora považuje za právne irelevantné a naďalej zotrváva na svojej argumentácii v zmysle podaného dovolania, ako aj vlastnoručne spísaným podaním (doručené prvostupňovému súdu 24. septembra 2021, č. I. 837 súdnej časti spisu), v ktorom opätovne namietal porušenie jeho ústavných práv a práva na obhajobu v súvislosti s údajnou manipuláciou s kamerovým záznamom, ktorý označil za kľúčový dôkaz v prejednávanej veci.

Najvyšší súd ako súd dovolací (§ 377 Tr. por.) postupom podľa § 378 Tr. por. predbežne preskúmal dovolanie i predložený spisový materiál a zistil, že dovolanie je prípustné [§ 368 ods. 2 písm. h) v spojení s písm. a) Tr. por.], bolo podané oprávnenou osobou [§ 369 ods. 2 písm. b) Tr. por.], prostredníctvom obhajcu (§ 373 ods. 1 Tr. por.) a tiež v lehote a na mieste, kde možno tento mimoriadny opravný prostriedok podať (§ 370 ods. 1, ods. 3 Tr. por.). Najvyšší súd zároveň zistil aj to, že podané dovolanie je potrebné odmietnuť na neverejnom zasadnutí, lebo je zrejmé, že nie sú splnené dôvody dovolania podľa § 371 Tr. por.

Úvodom rozhodnutia o dovolaní je nutné vo všeobecnosti zdôrazniť, že dovolanie predstavuje mimoriadny opravný prostriedok, keď nielen z označenia tohto opravného prostriedku ako mimoriadneho, ale predovšetkým zo samotnej úpravy dovolania v Trestnom poriadku je zrejmé, že dovolanie nie je určené k náprave akýchkoľvek pochybení súdov, ale len tých najzávažnejších. Tie sú ako dovolacie dôvody výslovne uvedené v § 371 Tr. por., pričom v porovnaní s dôvodmi ustanovenými v Trestnom poriadku pre zrušenie rozsudku v odvolacom konaní sú koncipované podstatne užšie.

Dovolanie smeruje proti rozhodnutiu, ktorým bola vec právoplatne skončená. Predstavuje tak výnimočný prielom do inštitútu právoplatnosti, ktorý je dôležitou zárukou stability právnych vzťahov a

právnej istoty. Možnosti podania dovolania, vrátane dovolacích dôvodov, sú striktné obmedzené, aby sa širokým uplatnením tohto mimoriadneho opravného prostriedku nezakladala ďalšia riadna opravná inštitúcia a dovolanie nebolo chápané len ako „ďalšie“ odvolanie.

Pokiaľ ide o otázku viazanosti dovolacieho súdu dôvodmi dovolania, ktoré sú v ňom uvedené v zmysle § 385 ods. 1 Tr. por., k tomu je dôležité poznamenať - tak ako to napokon najvyšší súd už stabilne zdôrazňuje v rámci svojej rozhodovacej činnosti - že táto sa týka vymedzenia chýb napadnutého rozhodnutia a konania, ktoré mu predchádzalo (§ 374 ods. 1 Tr. por.) a nie právnych dôvodov dovolania uvedených v ňom v súlade s § 374 ods. 2 Tr. por. z hľadiska ich hodnotenia podľa § 371 Tr. por. Teda zjednodušene povedané, podstatné sú vecné argumenty uplatnené dovolateľom a nie ich subsumpcia (podradenie) pod konkrétne ustanovenia § 371 Tr. por. (viď k tomu bližšie R 120/2012).

A napokon ešte pred vysporiadaním sa s konkrétnymi uplatnenými námietkami obvineného sa žiada taktiež uviesť, že dovolací súd je vždy viazaný konečným skutkovým zistením, resp. skutkovými závermi, ktoré vo veci urobili súd prvého a druhého stupňa, a teda dôvodom dovolania nemôžu byť nesprávne skutkové zistenia, čo je zrejmé z dikcie § 371 ods. 1 písm. i) časť vety za bodkočiarkou Tr. por. Dovolací súd skutok ustálený súdmi nižšieho stupňa nemôže ani meniť, ani dopĺňať (to neplatí len pre posúdenie dôvodnosti dovolania ministra spravodlivosti podaného podľa § 371 ods. 3 Tr. por.).

Najvyšší súd v prvom rade vo vzťahu k argumentácii obvineného obsiahnutej v podanom dovolaní považuje za potrebné zdôrazniť, že táto je obsahovo takmer úplne totožná s argumentáciou obvineného, uplatnenou v odvolacom konaní, konštatujúc, že krajský súd sa s námietkami obvineného v odôvodnení napadnutého uznesenia náležitým spôsobom vysporiadal.

Čo sa týka konkrétneho vecného odôvodnenia vyššie uvedených dovolacích dôvodov, najvyšší súd uvádza, že hoci obvinený v podanom dovolaní namietal okrem iného aj naplnenie dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. c) Tr. por., je potrebné konštatovať, že z obsahu podaného dovolania nevyplývajú žiadne konkrétne relevantné námietky, ktoré by boli potenciálne spôsobilé odôvodniť zásadné porušenie práva obvineného na obhajobu.

Najvyšší súd vo vzťahu k dovolaciemu dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. c) Tr. por. uvádza, čo v rámci svojej rozhodovacej činnosti notoricky opakuje, a to, že pre naplnenie tohto dovolacieho dôvodu je nevyhnutné, ako aj napokon zo samotnej dikcie Trestného poriadku vyplýva, aby zistené porušenie práva na obhajobu bolo zásadné. Inými slovami povedané, nie každé porušenie práva obvineného na obhajobu, resp. porušenie práva obvineného na obhajobu s akoukoľvek intenzitou, zakladá dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. c) Tr. por.

Takéto porušenie musí teda kardinálnym, kľúčovým spôsobom zasiahnuť do možnosti obvineného uplatniť svoje základné právo brániť sa proti tvrdeniam obžaloby. Pri samotnom posudzovaní, či v konkrétnom prípade bolo zásadným spôsobom porušené právo obvineného na obhajobu, je potrebné vychádzať zo všetkých okolností a špecifik konkrétného prípadu a tieto individuálne, ako aj vo vzájomných súvislostiach vyhodnotiť. Právo na obhajobu treba chápať ako vytvorenie podmienok pre úplné uplatnenie procesných práv obvineného a jeho obhajcu a zákonný postup pri reakcii orgánov činných v trestnom konaní a súdu na uplatnenie každého obhajovacieho práva.

Zásadné porušenie práva na obhajobu, podmieňujúce naplnenie dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. c) Tr. por., však nemožno odvíjať od iného hodnotenia dôkazov obvineným v porovnaní s tým, ako to vo veci vykonali príslušné súdy, ktorých skutkové zistenia a závery sú pre dovolací súd záväzné (nepreskúmateľné). Porušenie práva na obhajobu nemôže byť odôvodnené tým, že súdy, vychádzajúc zo zásady voľného hodnotenia dôkazov v zmysle § 2 ods. 12 Tr. por., vyhodnotili dôkazy odlišným spôsobom, ako je predstava obvineného.

Ako už bolo vyššie uvedené, dovolanie nepredstavuje druhé odvolanie, jeho dôvody sú formulované podstatne užšie ako dôvody odvolania a keďže ako mimoriadny opravný prostriedok prelamuje

právoplatnosť konečného rozhodnutia zakladajúceho stav právnej istoty, jeho použitie, ako to vyplýva už z jeho názvu, je mimoriadne. Z tohto dôvodu sú kladené vyššie nároky na formuláciu jeho obsahu, čomu zodpovedá aj požiadavka zákonodarcu, aby každý obvinený bol pri podávaní dovolania a v dovolacom konaní zastúpený obhajcom (§ 373 ods. 1, ods. 2 Tr. por.), ktorého úlohou je chyby, ktoré sa napadnutému rozhodnutiu alebo konaniu tomuto rozhodnutiu predchádzajúcemu vytýkajú, vecne špecifikovať, teda konkrétne vymedziť. Nie je totiž, ako to už bolo naznačované, úlohou dovolacieho súdu opätovne preskúmať všetky napadnuté výroky pôvodného rozhodnutia a im predchádzajúce konanie prihliadajúc i na chyby, ktoré neboli vytýkané, ak zakladajú dovolací dôvod (toto je úloha odvolacieho súdu), ale „len“ konkrétne dovolateľom vecne vyšpecifikované dôvody podradiť pod dovolací dôvod zodpovedajúci zákonu a posúdiť, či tento dovolací dôvod aj naozaj zakladajú.

Pokiaľ ide o skupinu námietok spochybňujúcich skutkové závery súdov nižšieho stupňa (predovšetkým pokiaľ ide o spôsob nadobudnutia peňaženky zn. Gabor obvineným, ako aj ďalšie otázky týkajúce sa jej držby), v tejto súvislosti je potrebné zdôrazniť, že právna úprava dovolania vo všeobecnej rovine výslovne vylučuje možnosť uplatňovania námietok voči skutkovým zisteniam súdov, čo znamená, že v dovolacom konaní nie je možné preskúmať a hodnotiť správnosť či úplnosť zisteného skutkového stavu, preverovať dostatočnosť vykonaného dokazovania, ako ani posudzovať správnosť, resp. celkovo spôsob hodnotenia jednotlivých dôkazov a závery, ktoré z dokazovania súdy vyvodili (a ktoré sú podkladom pre zistenie skutkového stavu). Skutkový stav je v prípade rozhodovania o dovolaní hodnotený iba z toho hľadiska, či skutok alebo iná okolnosť skutkovej povahy boli správne právne posúdené, t. j. či boli právne kvalifikované v súlade s príslušnými ustanoveniami hmotného práva. Revízia skutkových zistení a záverov urobených súdmi nižšieho stupňa už v dovolacom konaní neprichádza do úvahy (uvedené neplatí len pre dovolanie ministra spravodlivosti podané podľa § 371 ods. 3 Tr. por.).

Námietky obvineného smerujúce voči konečným skutkovým zisteniam a záverom (namietajúce ich správnosť či úplnosť) sú preto z pohľadu dovolacieho konania irelevantné, keďže pre dovolací súd je záväzný skutok tak, ako bol tento ustálený zo strany dotknutých súdov nižšieho stupňa - ten nemôže nijako meniť, ani dopĺňať.

V predmetnom kontexte sa žiada zároveň vo vzťahu k právnym úvahám obvineného ohľadom nepreukázaného zavinenia, poukázať na rozhodnutie uverejnené v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod č. 40/2010, v zmysle záverov ktorého motív páchatel'a a subjektívna stránka trestného činu sú znaky, ktoré sa síce týkajú psychiky páchatel'a, ale prejavujú sa navonok v spáchanom skutku a dokazujú sa rovnako ako objektívne znaky trestného činu (konanie - následok - príčinný vzťah). Namietanie ich nezistenia alebo nesprávneho či neúplného zistenia v dôsledku nevykonania dokazovania alebo nesprávneho vyhodnotenia vykonaného dokazovania v dovolaní predstavuje namietanie skutkových zistení a záverov, čo ustanovenie § 371 ods. 1 písm. i) Tr. por. nepripúšťa.

Čo sa týka ďalších konkrétnych namietaných pochybení zo strany obvineného, jadro dovolacej argumentácie tvorili námietky týkajúce sa nezákonnosti zabezpečenia, resp. vykonania vybraných dôkazov a možnosti ich následnej použiteľnosti v trestnom konaní.

S prihliadnutím na vecný obsah uvedených dovolacích námietok prichádza do úvahy ich potenciálne podradenie pod dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. g) Tr. por.

Obvineným označený dôvod dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. g) Tr. por. je daný vtedy, ak je rozhodnutie založené na dôkazoch, ktoré neboli súdom vykonané zákonným spôsobom. Tento dovolací dôvod bude naplnený tiež v prípade, ak bol dôkaz získaný nezákonným spôsobom v štádiách trestného konania predchádzajúcich súdnemu konaniu, keďže takáto nezákonnosť sa vždy prenáša aj do nezákonnosti dokazovania na hlavnom pojednávaní. O takúto situáciu však v posudzovanej veci nejde.

Predovšetkým je potrebné uviesť, že námietky obvineného, ktorými spochybňuje zákonnosť služobného

zároku policajtov, pri ktorom boli u neho nájdené drogy, vecne nezodpovedajú uplatnenému, ale ani žiadnemu inému dovolaciemu dôvodu, ktorý by mohol použiť. Ich podstata totiž spočíva vo výhradách voči skutkovým zisteniam súdov ohľadne toho, ako sa služobný zákrok odohral.

A ako už bolo uvedené vyššie, dovolaním podaným z niektorého z dôvodov uvedených v § 371 ods. 1 Tr. por. sa nemožno domáhať preskúmania skutkových zistení, na ktorých je založené napadnuté alebo jemu predchádzajúce rozhodnutie, a ani prehodnotenia vykonaného dokazovania. Treba zároveň zdôrazniť, že tak okresný, ako i krajský súd v reakcii na obhajobu obvineného vo svojich rozhodnutiach označili dôkazy, na základe ktorých zistili priebeh služobného zákroku, a tiež podrobne uviedli, akými úvahami sa správali pri hodnotení týchto dôkazov, vrátane právnych úvah, ktoré ich viedli k záveru o jeho zákonnosti. Tieto dôvody pritom nemožno v žiadnom prípade považovať za svojvoľné a v tejto súvislosti sa žiada tiež dodať, že súčasťou práva na súdnu ochranu nie je právo obvineného na rozhodnutie v súlade s jeho predstavami, resp. očakávaniami.

K ďalšej časti námietok obvineného, podľa ktorých mali policajti postupovať podľa Trestného poriadku a nie podľa zákona o PZ, najvyšší súd uvádza, že aj podľa jeho názoru bol namietaný služobný zákrok legálny, legitímny a primeraný, kedy mal postup policajnej hliadky oporu v zákone, konkrétne v ustanoveniach § 2 ods. 1 písm. a), písm. b), § 8 ods. 3, § 9 ods. 1, ods. 3 zákona o PZ, podľa ktorých sa služobnou činnosťou rozumie činnosť policajta spojená s plnením úloh Policajného zboru, medzi ktoré okrem iného patrí spolupôsobenie pri ochrane základných práv a slobôd, najmä pri ochrane života, zdravia, osobnej slobody a bezpečnosti osôb a pri ochrane majetku, odhaľovanie trestných činov a ich páchatel'ov. Prítom v zásade platí, že v rámci služobnej činnosti je policajt povinný vykonať služobný zákrok, ak je páchaný trestný čin alebo priestupok alebo je dôvodné podozrenie z ich páchania.

Z výpovedí policajtov vyplýva, že k uskutočneniu služobného zásahu došlo na základe informácie poskytnutej od informátora. Policajti obvineného, ako aj ostatné osoby nachádzajúce sa v motorovom vozidle (menovite spoluobvineného H. Ž. a F. J.) oprávnené požiadali o preukázanie totožnosti a z dôvodu, že sa v aute preukázateľne nachádzali zbrane, pristúpili k realizácii tzv. bezpečnostnej prehliadky podľa § 22 ods. 1 zákona o PZ (pri ktorej však nedošlo k zaisteniu vecí - peňaženky zn. Gabor). Následne policajti obvineného, ako aj ostatné osoby nachádzajúce sa vo vozidle, zadržali podľa § 85 ods. 2 Tr. por. z dôvodu podozrenia zo spáchania trestného činu. Pokiaľ ide o ďalšie vo veci vykonané procesné úkony (prehliadka iných priestorov alebo pozemkov, odňatie vecí - peňaženky zn. Gabor, osobná prehliadka), tieto už boli vykonané orgánmi činnými v trestnom konaní v súlade s príslušnými ustanoveniami Trestného poriadku.

Najvyšší súd vo vzťahu k zaisteniu peňaženky zn. Gabor, ktorá v sebe obsahovala metamfetamín, zdôrazňuje, že sa v plnom rozsahu stotožňuje s názorom okresného a krajského súdu, že táto bola obvinenému odňatá zákonným spôsobom pri prehliadke iných priestorov alebo pozemkov (Zápisnica o vykonaní prehliadky iných priestorov alebo pozemkov z 10. júla 2015, ČVS: ORP-177/VYS-PE-2017, č. l. 186 vyšetrovacieho spisu), k realizácii ktorej došlo zo strany príslušnej vyšetrovatel'ky až po predchádzajúcej výzve podľa § 104 Tr. por., na ktorú obvinený reagoval v zmysle, že nemá vo vozidle žiadne veci, ktoré majú súvis s trestnou činnosťou. Je preto potrebné konštatovať, že obvinený žiadnym aktívnym konaním bez náležitého postupu a poučenia o práve sám seba neobviňovať, neprispel k zaisteniu vecí.

Z materiálneho hľadiska pritom rozoberaná námietka obvineného týkajúca sa nezákonnosti bezpečnostnej prehliadky rovnako stráca opodstatnenie a možno ju vnímať ako nelogickú a účelovú z toho dôvodu, že je celkom nepochybné, že aj v prípade, keby nedošlo k vyloženiu peňaženky v rámci bezpečnostnej prehliadky, táto by bola pri následne realizovanej osobnej prehliadke, aj tak nájdená. Vyloženie predmetnej peňaženky a jej následné odňatie v rámci realizácie prehliadky iných priestorov alebo pozemkov nemohlo teda nijako poškodiť práva obvineného.

Najvyšší súd považuje za neodôvodnenú taktiež námietku obvineného smerujúcu k spochybneniu zákonnosti použitia kamerového záznamu z miesta činu z dôvodu údajnej manipulácie s touto nahrávkou

(za ktorú obvinený považuje vystrihnutie a zaistenie „iba“ časti záznamu a nie záznamu ako celku).

Z obsahu spisového materiálu je zrejmé, že videozáznam priestranstva pred prevádzkou reštaurácie Daniela z 10. júla 2017 bol vyhotovený prostredníctvom priemyselnej kamery za účelom ochrany majetku súkromnou osobou. K jeho zabezpečeniu došlo dňa 14. júla 2017, kedy bol vydaný A. E. P. na základe výzvy na vydanie vecí dôležitej pre trestné konanie. Najvyšší súd v zhode s názorom súdov nižšieho stupňa konštatuje, že predmetný dôkaz bol získaný zákonným spôsobom.

Pokiaľ ide o obvineným namietanú manipuláciu s dotknutým videozáznamom, spočívajúcu v jeho zostrihaní, najvyšší súd v prvom rade zdôrazňuje tú skutočnosť, že v danom prípade bol záznam vyhotovený súkromnou osobou (a nie prostredníctvom informačno-technických prostriedkov použitých v trestnom konaní v zmysle ustanovení Trestného poriadku), a preto nemožno považovať za nezákonný postup orgánov činných v trestnom konaní, ktoré vybrali a následne skúmali výlučne relevantnú časť záznamu, zachytávajúcu podstatné skutkové okolnosti (príjazd policajnej hliadky, vybratie peňaženky s pervitínom z vrečka obvineného).

Najvyšší súd na tomto mieste považuje za potrebné vo vzťahu k dovolaciemu dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. g) Tr. por. zdôrazniť, že pre jeho naplnenie sa vyžaduje, aby zistené porušenie zákona svojou povahou a závažnosťou zodpovedalo porušeniu práva na spravodlivý proces v zmysle čl. 6 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „Dohovor“), z čoho potom logicky vyplýva, že nesprávny procesný postup súdu pri vykonávaní dôkazov môže byť dovolacím dôvodom len vtedy, ak mal (má) negatívny materiálny dopad na práva obvineného. K porušeniu práva na spravodlivý proces by pritom mohlo dôjsť len vtedy, ak by odsúdenie obvineného bolo založené výlučne alebo v rozhodujúcej miere na dôkaze, ktorého vykonanie sa spochybňuje (k uvedenému bližšie pozri rozhodnutie najvyššieho súdu publikované v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod č. 24/2020).

S prihliadnutím na vyššie uvedené najvyšší súd konštatuje, že dotknutý kamerový záznam bezpochyby nepredstavoval jediný a ani rozhodujúci dôkaz preukazujúci vinu obvineného z drogovej trestnej činnosti (viď str. 9 - 10 odôvodnenia rozsudku okresného súdu), a to aj z dôvodu, že tento sám osebe nevykondoluje o žiadnej pre rozhodnutie vo veci samej zásadnej skutočnosti, keďže neobsahuje zvukovú stopu a nie je ani dostatočne zreteľný na to, aby zachytil interiér vozidla obvineného v takom rozsahu, aby potvrdzoval či vyvracal verziu obvineného o nájdení peňaženky.

Najvyšší súd preto uzatvára, že ani táto námietka nebola spôsobilá naplniť dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. g) Tr. por.

Vo vzťahu k námietke obvineného týkajúcej sa nezákonnosti použitia záznamov telekomunikačnej prevádzky vyhotovených v inej trestnej veci na základe rozhodnutia sudcu Okresného súdu Trenčín z 26. júna 2017 pod č. OSTN-V-85-1/2017-Ntt-3, ktorú obvinený odôvodnil tou skutočnosťou, že k vydaniu príkazu na odpočúvanie a záznamu telekomunikačnej prevádzky príslušným sudcom došlo v čase, keď ešte neprebiehala trestná stíhanie v prejednávanej veci, sa žiada poukázať na stanovisko trestnoprávneho kolégia najvyššieho súdu zo 17. júna 2020, Tpj 46/2020, na zjednotenie výkladu ustanovenia § 115 ods. 7 Tr. por. (a tiež ustanovení § 113 ods. 9, § 114 ods. 7 a § 118 ods. 7 Tr. por.), upravujúceho možnosť použitia získaných informácií (ako dôkazu) aj v „inej“ trestnej veci, z ktorého vyplýva: „Ustanovenie § 115 ods. 7 Trestného poriadku vyžaduje na použitie záznamu telekomunikačnej prevádzky ako dôkazu v inej veci, ako je tá, v ktorej sa odpočúvanie a záznam telekomunikačnej prevádzky vykonal, ako jedinú podmienku iba to, aby aj v tejto inej trestnej veci bolo vedené trestné konanie pre niektorý z trestných činov predpokladaných v § 115 ods. 1 Trestného poriadku (tzv. vecná súvislosť), t. j. pre niektorý z trestných činov (príp. viaceré), ktoré zákonodarca určil ako tie, ktoré odôvodňujú taký závažný zásah do práv dotknutých osôb, akým odpočúvanie nepochybne je (princíp proporcionality).

Slovo „súčasne“ použité v ustanovení § 115 ods. 7 Trestného poriadku sa viaže výlučne k Trestným

poriadkom „požadovanej“ právnej kvalifikácii a nie k okamihu získania či použitia záznamu telekomunikačnej prevádzky, čo znamená, že taká kvalifikácia konania, aká sa vyžaduje pre vydanie príkazu na odpočúvanie a záznam telekomunikačnej prevádzky podľa § 115 ods. 1 Trestného poriadku, sa súčasne (zároveň) požaduje aj v inej trestnej veci, v ktorej taký príkaz vydaný nebol a v ktorej odpočúvanie a záznam telekomunikačnej prevádzky nebol vykonávaný, avšak v ktorej sa legálnym spôsobom, pri dodržaní zákonom stanoveného postupu, získané informácie majú použiť.“

Najvyšší súd zároveň dáva do pozornosti, že v dôsledku rozdielného výkladu právnej úpravy týkajúcej sa možnosti využitia dôkazov získaných využitím informačno-technických prostriedkov a prostriedkov operatívno-pátracej činnosti v inej trestnej veci, došlo novelou Trestného poriadku zákonom č. 312/2020 Z. z. o výkone rozhodnutia o zaistení majetku a správe zaisteného majetku a o zmene a doplnení niektorých zákonov, k zmene znenia príslušných ustanovení Trestného poriadku, týkajúcich sa použiteľnosti dôkazov získaných využitím informačno-technických prostriedkov a prostriedkov operatívno-pátracej činnosti v inej trestnej veci (vrátane dotknutého ustanovenia § 115 ods. 7 Tr. por.) v zhode so závermi vyplývajúcimi z vyššie špecifikovaného stanoviska trestnoprávneho stanoviska najvyššieho súdu.

Vzhľadom na skutočnosť, že v prejednávanej veci sa viedlo trestné konanie pre trestný čin vymedzený v § 115 ods. 1 Tr. por. [obzvlášť závažný zločin nedovolenej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držanie a obchodovanie s nimi podľa § 172 ods. 1 písm. c), písm. d), ods. 2 písm. a) Tr. zák.], najvyšší súd konštatuje, že na základe listín založených v spise je možné vysloviť záver, že v danom prípade boli splnené zákonné podmienky vyplývajúce z ustanovenia § 115 ods. 7 Tr. por. na použitie vyššie špecifikovaného záznamu telekomunikačnej prevádzky ako dôkazu v tejto trestnej veci.

Najvyšší súd považuje za neopodstatnenú taktiež námietku obvineného, že nebol zo strany členov policajnej hliadky zákonným spôsobom poučený o svojich právach, čím došlo k porušeniu princípu, že nikto nie je povinný sám seba obviňovať. Najvyšší súd žiadne porušenie zákona v namietanom ohľade nezistil, poukazujúc na skutočnosť, že uvedené tvrdenie je v rozpore s tvrdením svedka C. F., v čase skutku službukonajúceho policajta OO PZ Partizánske, ktorý vypovedal, že obvinený bol pred vykonaním príslušných úkonov náležitým spôsobom poučený o svojich právach. Hoci sa svedok K. H. (v čase skutku službukonajúceho policajta OO PZ Partizánske) v rámci svojej výpovede na hlavnom pojednávaní nevedel priamo vyjadriť k poučeniu, zároveň potvrdil, že videl svedka F., ako obvinenému niečo povedal, čo vo vzájomnej súvislosti so skutočnosťami uvedenými v úradnom zázname z 10. júla 2017, spísanom C. F. a H. K. (v ktorom je jasne deklarované, že došlo k poučeniu obvinených podľa § 8 ods. 2 zákona o PZ), svedčí pravdivosti tvrdenia svedka F., že k poučeniu obvineného skutočne došlo a zároveň o účelovosti námietky obvineného. Navyše z obsahu spisového materiálu vyplýva, že obvinený bol o svojich právach poučený zákonom ustanoveným spôsobom aj po jeho zadržaní podľa § 85 ods. 2 Tr. por., čo potvrdil svojím podpisom (č. l. 31 vyšetrovacieho spisu), ako aj pri ďalších vo veci vykonaných procesných úkonoch (osobná prehliadka, prehliadka iných priestorov alebo pozemkov).

S poukazom na uvedené najvyšší súd uzatvára, že v predmetnej veci nebol naplnený ani dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. g) Tr. por.

V závere najvyšší súd uvádza, že nezdiera názor obvineného o arbitrárnosti okresného a krajského súdu. Najvyšší súd v predmetnom kontexte zdôrazňuje, že súčasťou práva na spravodlivý proces je skutočne aj právo obvineného na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany. Na druhej strane nie je možné uvedené právo vykladať tak, že zaručuje právo obvineného na také rozhodnutie súdu, ktoré zodpovedá jeho predstavám. Uvedené právo napokon nespočíva ani v tom, že na každý argument sťažovateľa je súd povinný dať podrobnú odpoveď. Odpoveď treba dať iba na tie argumenty, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie, prípadne na tie, ktoré zostali sporné. Na uvedené závery opakovane poukazuje i Ústavný súd Slovenskej republiky vo viacerých svojich

rozhodnutiach zdôrazňujúc, že odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver, že z tohto aspektu je plne realizované právo účastníka konania na spravodlivé súdne konanie.

Skutočnosť, že obvinený sa nestotožňuje so skutkovými, či právnymi závermi prvostupňového a odvolacieho súdu obsiahnutými v ich rozhodnutí, nemôže sama osebe viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti záverov vyslovených týmto súdom. Inými slovami povedané, právo na spravodlivý proces nie je možné vykladať tak, že zaručuje obvinenému právo na také rozhodnutie, aké zodpovedá jeho predstavám.

Pokiaľ ide o prejednávanú vec, najvyšší súd konštatuje, že prvostupňový, ako aj odvolací súd v odôvodnení svojho rozhodnutia primeraným spôsobom, zrozumiteľne a v súlade s ustanovením § 168 ods. 1 Tr. por. rozobrali všetky podstatné a rozhodné skutkové i právne skutočnosti a presvedčivo vysvetlili, prečo rozhodli spôsobom, akým rozhodli. Z uvedených dôvodov označil najvyšší súd námietku obvineného o neodôvodnenosti rozhodnutia okresného a krajského súdu taktiež za neopodstatnenú.

Z vyššie prezentovaných záverov je potom zrejmé, že v rozsahu námietok vymedzených v dovolaní obvineného nie je naplnený žiadny z dovolacích dôvodov podľa § 371 ods. 1 Tr. por., a preto najvyšší súd rozhodol tak, ako je uvedené vo výroku tohto rozhodnutia.

Toto uznesenie bolo prijaté v pomere 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu opravný prostriedok nie je prípustný.